

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. B.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, č. j. KrÚ 22547/2014/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 21. 8. 2014, č. j. 61 A 7/2014 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Přebouč, odbor vnitřních věcí, oddělení dopravně správních agend (dále jen „městský úřad“), rozhodnutím ze dne 20. 11. 2013, č. j. MUPC 19065/2013, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20. 6. 2013 v 10:42 hodin v obci Břehy, ul. Obránců míru, jako řidič nákladního automobilu tov. zn. IVECO, reg. zn. X, s nákladním přívěsem reg. zn. Y, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, stanovenou § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, o

11km/h, respektive o 8 km/h po odečtení možné odchylky měřicího zařízení. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení o přestupku.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím citovaným v záhlaví tohoto rozsudku, neboť i dle jeho názoru byla vina žalobce prokázána a sankce byla uložena v souladu se zákonem.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), ten však jeho žalobu zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Námitky žalobce neshledal důvodnými.

[4] Krajský soud v první řadě uvedl, že ve správním řízení bylo prokázáno, že měření prováděl strážník R. Ž., nikoliv jiná osoba (civilista), jak namítal žalobce. Strážník toto uvedl ve své svědecké výpovědi, o které neměl krajský soud důvod pochybovat. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu lze policistu obecně považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se opak. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by výpověď strážníka relevantním způsobem zpochybnil.

[5] Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce o neprůkaznosti fotodokumentace, kterou dovozoval z absence záměrného kříže. Z porovnání detailu registrační značky zaměřeného vozidla je zřejmé, že se jedná o vozidlo žalobce, ztotožnění bylo navíc provedeno i jinými markantami.

[6] Na základě uvedených skutečností krajský soud zhodnotil, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, vina žalobce byla prokázána, a proto by bylo nadbytečné provádět dokazování odborným posudkem, který nechal vyhotovit žalobce. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel v první řadě objasňoval své pochybnosti o tom, že byla změřena rychlost právě jeho vozidla. Na fotografii jsou totiž vozidla dvě a vzhledem k tomu, že zde chybí záměrný kříž, nelze zcela jistě určit, které z nich bylo zaměřeno.

[9] V tomto směru dále zpochybnil dostatečnost odůvodnění krajského soudu. Argumentaci stěžovatele lze shrnout tak, že detail registrační značky (případně jeho obličej) za daných okolností nedeterminuje skutečnost, že bylo zaměřeno právě jeho vozidlo. Detailní výřez fotografie se totiž provádí manuálně až po provedení měření, proto vypovídá pouze o domněnce zpracovatele o tom, u kterého vozidla bylo měření prováděno. V této souvislosti stěžovatel namítl nesprávnou interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62.

pokračování

[10] Ze všech těchto důvodů má stěžovatel za to, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, jeho vina tak nebyla prokázána a soud měl provést důkaz jím předloženým odborným posudkem.

[11] Upozornil také na to, že žalovaný sám přiznal, že rozhodoval na základě podkladů, které nejsou obsaženy ve správním spise. Tím však zkrátil stěžovatele na jeho právech, konkrétně dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[12] Dále stěžovatel přestřel své argumenty, kterými zpochybňoval, že měření provedl strážník. Dle jeho názoru rychlost měřila jiná osoba, patrně zaměstnanec soukromé společnosti, což dle judikatury Nejvyššího správního soudu není přípustné. Výpověď strážníka R. Ž. přitom podle něj není důvěryhodná. Pokud by totiž přiznal, že měření prováděla jiná osoba, přivodil by tím potíže svému zaměstnavateli, potažmo i sám sobě.

[13] Závěrem se stěžovatel vyjádřil k poznámce krajského soudu o své procesní strategii, která dle jeho názoru není relevantní. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ve svém vyjádření omezil na konstatování, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, že napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Důvody kasační stížnosti stěžovatel podřadil (a i dle jejich obsahu spadají) pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pod vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatelovy námitky totiž v souhrnu směřují k tomu, že zjištěný skutkový stav jednoznačně nevyplývá z obsahu spisu, správní orgány rozhodovaly i na základě podkladů, které ve spise nejsou obsaženy, a že při měření rychlosti vozidla byl porušen zákon (prováděla jej soukromá osoba).

[18] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkami stěžovatele, kterými zpochybňoval průkaznost pořízené fotodokumentace. Dle jeho názoru není jisté, zda byla měřena rychlost jeho vozidla, neboť předmětná fotografie neobsahuje záměrný terč, správní orgány vycházely z podkladů, jež nebyly součástí spisu, a krajský soud se dostatečně nevypořádal s jeho souvisejícími námitkami.

[19] Již samotný základ této argumentace je však lichý, neboť na fotografii pořízené při měření rychlosti vozidla záměrný terč je, a to vlevo dole od registrační značky automobilu stěžovatele. Je tedy zřejmé, že byla měřena rychlost právě jeho vozidla. Stěžovateli lze přisvědčit pouze potud, že kvalita fotografie, která je založena na č. 1. 2 správního spisu městského úřadu, není vysoká (fotografie je černobílá a lehce rozostřená), což ale nic nemění na výše uvedeném závěru.

[20] Této skutečnosti si byl vědom i městský úřad, který později, s ohledem na procesní postup stěžovatele, doplnil do spisu kvalitnější fotodokumentaci (barevné snímky většího formátu, které byly i ostřejší, viz č. 1. 43 – 46 správního spisu městského úřadu). Ani tvrzení stěžovatele o absenci barevných a větších snímků ve správním spise tedy není pravdivé. Lze k němu pouze dodat, že se stěžovatel se snímky prokazatelně seznámil, neboť před vydáním rozhodnutí žalovaného využil svého práva nahlížet do spisu. Jeho zástupci byla na žádost poskytnuta kopie kompletní spisové dokumentace (viz úřední záznam ze dne 27. 2. 2014, založený na č. 1. 17 správního spisu žalovaného), měl tak možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí žalovaného, případně se k nim vyjádřit. Správní orgány svým postupem neporušily § 36 odst. 3 správního řádu. Pro úplnost zdejší soud dodává, že barva záměrného kříže je pro věc zcela nepodstatná, nicméně na barevných fotografiích má kříž skutečně červenou barvu, jak uváděly správní orgány, nikoliv barvu černou, kterou by měl mít dle názoru stěžovatele.

[21] Vzhledem ke stěžovatelovým námitkám krajský soud doplnil i další argumenty, kterými podpořil závěr o tom, že byla měřena rychlost vozidla stěžovatele. Z detailu fotografie je totiž seznatelná i registrační značka; navíc se jednalo o bílé nákladní vozidlo s nápisem ODTAHOVÁ SLUŽBA. O skutkovém stavu tedy nebylo pochyb.

[22] Z uvedených důvodů krajský soud nepovažoval za nezbytné, aby ve věci doplňoval dokazování, a zdejší soud se s ním ztotožňuje. Za této situace by bylo další dokazování zcela nadbytečné, neboť by ve věci nemohlo přinést nic nového. Stěžovatel v tomto směru argumentuje jiným správním řízením, kde měl odborný posudek totožného zpracovatele změnit závěr o skutkovém stavu věci; tím však pouze tvrdil kvalitu odborného posudku. Za situace, kdy byl skutkový stav najisto postaven, se tento argument zcela míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu, neboť o úrovni odborného posudku nebyla řeč.

[23] Popsaný skutkový děj dále potvrdila i svědecká výpověď strážníka R. Ž., o jejíž věrohodnosti ani zdejší soud nepochybuje. Policisté či strážníci obecní policie a tedy i jejich výpovědi jsou obecně věrohodné, neboť tyto osoby nemají na věc a jejím výsledku zájem. Vykonnávají jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (srovnej konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, ze dne 22. 10. 2008,

pokračování

č. j. 1 As 64/2008 – 42, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 46/2014 – 23; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[24] Tím samozřejmě není vyloučena možnost, že v některých případech tomu tak nebude (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63); vždy je totiž třeba vážit konkrétní a specifické okolnosti věci. Nejvyšší správní soud však ve výpovědi policisty neshledal žádné rozpory, nejasnosti ani jiné faktory, které by mohly zakládat pochybnosti o její pravdivosti, a žádný takový důvod nepřinesl ani stěžovatel. Již krajský soud v odůvodnění svého rozsudku vysvětlil, proč strážník postupoval zcela standardně a logicky, zdejší soud tedy odkazuje na stranu 4 odstavce čtvrtý jeho rozsudku. Argument stěžovatele, že kdyby strážník přiznal chybnost svého postupu, přivodil by si negativní následky, je zcela zavádějící, neboť vychází z premisy, že postup strážníka chybný byl. Tomu ovšem nenasvědčuje jediná okolnost věci. Zástupce stěžovatele byl přítomen výslechu strážníka a sám mu kladl nezanedbatelný počet otázek, ani odpovědi na ně však nevzbuzují pochybnosti o tom, že se skutkový stav udál tak, jak je uvedeno výše. Důvodem pro to, aby soud těmto námitkám nevěnoval více prostoru, je primárně jejich irelevance, nikoliv okamžik, kdy je stěžovatel vznesl, jak je uvedeno v kasační stížnosti.

[25] Ze stejných důvodů je nedůvodná i námitka stěžovatele, dle které měření neprováděl strážník městské policie, ale zaměstnanec soukromé společnosti. Ani pro toto tvrzení nesvědčí jediná okolnost věci a soud nepochybuje o pravdivosti výpovědi strážníka, který uvedl, že měření rychlosti vozidla stěžovatele realizoval on. Nad rámec lze pouze uvést, že zdejší soud neshledal žádný rozumný důvod, proč by měření rychlosti vozidel měla provádět soukromá osoba, když na místě byli přítomni strážníci městské policie. V tomto ohledu je pravděpodobný i závěr krajského soudu o účelovosti tvrzení stěžovatele, který si byl vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, a pouze uměle vytvářel další důvody, které by hypoteticky mohly vést k nezákonnosti ve zjišťování skutkového stavu.

[26] Konečně polemikou stěžovatele s odůvodněním rozsudku krajského soudu, který toliko *obiter dictum* upozornil na charakteristiku procesního postupu stěžovatele, se zdejší soud nezabýval, neboť sám stěžovatel ji označil za irelevantní.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu